

Pályamű
a Gr. Václavský 200 vany Est. Decz. 30. 1881.
Július 2. 1881-za.
1172.

IV

d.) Senyő Marcki.
- Költői beszély. -

Felige: "Megérem még azt az időt,
Sorra méggy el Kapun elöls"...
Népdal

I.

Senyő Marcki csak a legény a gáton,
Nemcsak itt honn leglegényebb, Szitádon,-
Fő darab föld a Borda-Róz határa,
De még ott sem akadni a mására.

Pihen madár sem repül oly messzire,
Mint ameddig eljárt az ő nagy hite. -
Olyan nyalka, szép szál gyerek, hogy helyre!
Képző sem rajzolhatná már szebbre...
Ha az utcán negédesen lépeget,
Beh sok szempár tüzel rá a tés megett;
Beh sok szivnek hangosabb a verése -
Szép szemével beh sok lányt megigéze!

Deli, Karszi, mégis mint a vas, erős, -
Sa munkában másikk hatmad megelőz.
Sikinte oltad Kereci Közd a dolog;
Mikor Karszál, csakugy dőlnek a sototh...
Nem beszél a sátn nyelven, nem Kovcsmás,
Römpvet fogat, míg más legény sívornyák.

Fláloxták is módos, ~~csúf~~ leányok,
 De nem mozdult Risujja sem udánok...
 Gyúcsi Panni maga volt csak az, aki
 Evette a lépveströd nem rakta ki.
 Felrevonult Ris ibolya módjára,
 Lelke mégis ott nyugodott meg, nála.
 Ő szemelte ki magának, jöllehet
 Nem várhat egy félteleknél egyebet.
 Nöde Marciát nem bánja az ilyesmi,
 Tud az ő ked' erős Karja keresni.
 S csak hozhassák Revesöket jól rendbe,
 Lessz azérd mid aprótani a tejbe.
 Evöl ugyan nem váltott meg ströd vele,
 Mégis tudta: mid érez a balfele?
 Tudta, hogy más nem kell, csupán alkalom,
 Hogy kirugiljék, mind a róssa hajnalon.

II.

Nagy Magyarországon ki ismer oly falut,
 Ahol nem kedden, de négy lábou jár a lúd?
 Vagy - mi több - ahol a szép leány nem hannis?
 Annak elhiszem, hogy akad még olyan is,
 - Bár eskem még így is megállna e csudán -
 Hol ne tánczolóának vasárnap délután...

Szitádon is úgy völd, ké' szál csigány mellett
 Ugy sajták a tánczot, hogy jobban se kellett.
 De ki a Kasziban a legszebben tánczold,
 Az az első legény: Marcsi, és nem más völd.
 Csupa gyönyörűség a "verbungos" táncza,
 Akár lejt, akár délregeen bokázza.

Flirtál a "fordulós"... Marcsi kövültelind,
 S a szép lányok közt a legszebbiknek ind.
 Csak erre völd Banni, a szép Gencsi Banni,
 S egy pillanad müve elébe pattanni.
 Kifordul előle s Kaszába omolva
 Ugy aprózza, mintha mesterségét volna.

Szédül, aki nézi; nem az, aki járja, -
 Vesi a gerendát Marcsi bokrétaja.
 Bele-bele kuszant: "Tyuhaj kincsem! veled
 Kitánczolóom még ma est az egy lelkemet"...

I csakhogy le nem repül Danniól a szoknya,
Mire oda érték: „Hopp! Sári sarokra!”

Óreg már a cigány, nyugodni szeretne,
Keresésbe is foundá karját, csak lehedne.
De mikor már éppen az utolsó hűvű,
Közbekiált Marci: „Hogy volt cigány? hűvű tá!”
Fájja, mint a szélvész, már vesztette őta,
Mégis azon nyargal: rövid az a nőta.

Osszágokat szel át a Dunánál medre,
De végre mégis csak eljut a tengerbe.
Hosszán tart a tánc is, míg hátsószót lejár,
De im az utolsó „versnek” is vége már.
I szerkesztés többenven az újongó sereg,
Ritki a párjával nevetgél, enyeleg.

Nehéz Marci lelke, mint valami szikla,
Kéznel fogva Danni, halkán kiszólítja.
Készen sem keresi az magát erre, — hisz
Örömeit követné világ végére is!
Sejti, hogy mit jelent e négy szemre-hívás:
Csendesíti szivét: „Csitt!... lassabban!... vigyázz!”

Mélyen medül égő szemébe Marci,
Mintha csak lelkeből akarna olvasni.
Ásileli lágyan, kézen tartja kezét, —
Teg sem akar menni ez a furcsa beszéd.

Sultogva Risdexi: „Szerecs-e angyalom,
Amint én szeretlek; oly végtelen nagyon?“...

Toul-pitoul Banni, de csak egy ideig.

– Kicsap a folyó is, ha nagyon megtelik. –

Rég várta ő már ezt, helyén áll a szive,

Nem kéri a szóval, megfelel izibe:

„Szerelem bix én is szívtá szivből Rendes, –

S ilyen legényhez csak anyám is eléged“...

Fossin csök fordaskija egybe a Ríd ajkad,

Beszél a csuppanás, mikor a nyelv hallgad.

Pedig az anyji sok szépet tud mondani...

De nini! mintha ott mozogna valami...

Nehogy hirteljén még e történetnek,

Megint a tánczolóik köré elegyednek. –

Tgy'eti világot Marcsi, hoggha mulat,

Nem tépi el félét benne az indulat.

Széles jókedvében nem véd a légynek sem,

Nemhogy még valami zenebonát Rerdjen.

Pedig – adta lelke! – ki Rerdhetne jobban,

Ha esze melled hamar fel is lobban?!

Hanem abbi egyszer szívkörmére hágotd,

No az arstán tudom: lát is szűk világot!

Most pedig ugylásszik, hogy ilyesmi Részül:

Racsar Bandi társak után néz vitéziül...

Nagyon köpi marháid, hogy süfokra ölti,

De arstt egymaga nem mer belekötni.

Szemet vetett ő is arra a Bannira,
 Hogy kivül tálesett, mid kellest látnia?
 Kés már a táncban is görbe szemmel nézett,
 Az a legény szedte ajkáról a mézet.
 Pedig e méz után mily nagyon soványgott!...
 De majd lehüti ő véssel ezt a lángot!

Kés Korbely legénynek áldomást ígérve,
 Hogy cserben ne hagyják, — Riáll a pikétre.
 Flewenedik, mind a bérésné malacka:
 „Kettőnk közül élve egy mehes csak haza!
 Ide, ki lelked van! — Történjék akármí-
 tudom: megdánitlak Rextyübe dudálni!”

Ejnye, hogy a bagoly ruggon meg, te Bardi!
 Hogy nem bírsz, nem akarsz börtönből maradni.
 Nem látod a felhőt Marxinak homlokán?
 Esik itt ma cifra mulasság, de pogány!
 Hátrább az agárral! Az a fokost tedd le!
 Veszedelmes hozhat még tenne fejedre...

Nem állnék jós, hogy mi, mi nem menne végbe,
 Nem látam még Marxid ilyen süzben égve!
 De Tanni esengő szép szava, sivása
 Félelmes haragjad Rissé zabolázza.
 Nem is Rap fokossa, vérontást nem akar,
 Ilyen szamáráshoz elég neki a Rap.

Mint a süxer villám, vagy csap le Baudisa...
 - Azt hívni az ember: mindjárt halálfia.-
 Rexiből a fokos menten kicsavarja,
 Ráivall Reményen: "Nem így fickó - Rarra!"
 Smellének akasztva ked vasgyűrű markát,
 Megrátka erősen, mint Krisztus a vargát.

Azutan Riefelöl elagyabugyalja,
 Majd szelocsasan feje, majd leszakad válla.
 Ugy elbánsik vele, mint Hanki a megygyl,
 Azt sem tudja mi van: este-e, vagy reggel?
 Bögönek nézi a csillagos eget is,
 Feljajdul Rinjaiban: "Pista! Ferkó! segíts...."

De azok nyilván a földbe gyökereztek...
 - Közönhetik is, hogy nagy maradtak, veszteg! -
 Utánok ered - a "torta" - ő is egyben...
 - Persze, hogy Marcsi is segíti őt ebben. -
 Marcsi pedig, mintha mi sem történt volna,
 Tovább mulat, vigán tánczolja, dalolja.

III.

Mi boldog a rózsavessző,
 Miből rajta a legelső
 Brimbócska felpattan.
 Mi boldog a gesztenyeadár,
 Kis fészkeben hü párja vár,
 Fla meglét favadtan.

De minden csak valóságos
 Szívalom a boldogsághoz,
 Melynek édes árja
 Marczi Reblés Panni mellett
 — Mind a víz a folyam-medves —
 Végig-végig járja.

Tavaszi nap fényes tükrre
 Mosolyog le életükre,
 Híve sincs az árnyak...
 Triggelje más a Rivályd;
 Am ök annak totta itänd
 Résvétes táplálnak

Alig várják, hogy pítymallják — —
 Még nesztelen minden hajlék,
 Nyugszik ember, állad:
 De Panni már talpon terem;

— Fölebrésdi a szerelem —
Tovább de hogy várhad!

Ked' Rexében Rosso, Ranna —
Ugy siet le a folyamra,
Hogy vixet merítsen.
Oly csendes a Duna, — talán
Andalog a leány dalán, —
Egy hulláma sincsen.

De nemcsak a vix hallgatja,
Marci is ott mereng rajta
Haugos szivvelissel ...
Pöt alatt áll még a bajnal,
Mégis tele skár sóhajjal:
"Gaj beh soká' késel!"

Marci! Marci! ugyan késlek:
Mik tartanál te elegnek, —
Nincs-e itt még jókor?
Tünet-fának panaszkodnál,
Pedig ugyis több a soknál,
Amugis ölel, csokol...

Van a Duna nyugalomban,
Marci nyelve annál jobban,
Sebesebben árad:
"Lelkem lelke, drága lélek,

En életem! — nem is élek,
Ha nem vagyok nálad.

Ha tudnám, hogy szivem kívül,
Vagy más szemed rajtad kívül,
Lelkem koronája!

Elszabgaszám exor úrve,
Beleszótánám a mély vízbe,
Halak prédájára"...

Fűné még a szél; akonban
Havangörnek a totonyban, —
Ideje elválni.

Tamni hatkátér siesve,
Marcki pedig a szigetre
Ever és Raskálni. —

*

*

*

Este van már, Kódos este,
A fáj fölött kieresztve
Lötés lobogója ...
Hűdeg felszél süvölt, nyargal,
Az id havad vad haraggal
Garnadába szörje.

Gencsiekkel, az alvógen,
Gyújtsva már a világ végen,
Legalább ugy remlik ...
Rés ablakuk jégvirággal

Tagyodd tele, azon által
 Deseng ki csak félig.

A szép Panni benn fonogat,
 — Öldösi a sóhajokat —
 El-elgondolkozva.

Valakid vár... oly repressé
 Suttog ajka minden neszté:
 „Bár az Isten hozza!”

Öccse beüx... Anyja pedig
 Múld időkről elméltkedik —
 Sz elszunnyadásig.
 Benu gumyastól a búbos mögött;
 Féradságtól föpörödött
 Tesse old is fáxik.

Mintha kinn a hó ropogva...
 Tígyel Panni szivdobogva...
 De mig ezt hallgatja:
 Kinyitlik az ajtó szépen,
 — Panni olvad örömeben —
 Mavexi lép be rajta.

„Csés jó estés!... Ni, bizony még —
 Regéshetnem: ha nem szólnék,
 Rám sem ismerétek.
 Vesszél hava! hogy belepett...”

Szó, ami szó; de az ebes
Kivesni is vétek.

Benőtt fejnek nincs is kedve
Thyei csudat nagy hidegbe
Az eszt Keresni.

Csak a bohó legénynéptől
— Egy csökelet a kedvesétől —
Telik ki ihjesmi.

Subájából kifejtözve
Bekérül az ablak-közbe,
Szereetője mellé.

Tühegyen áll a Kis Anti:
Ugy szeretné már hallgatni...
Csak mondani szeretné!

Édesanyja könnyét szivén —
Székcskéjét elébb vidén,
Ó Révi fel erre:

„Elhoztad a Könyvet, fiam!
Szig várom, ugyan mi van
Gyönyörű még benne?”

Harci váltig enyelegne,
— Egy szivnek vált egész Reble —
De az öreg asszony
Késo szava nincs hiába...

Könyvedd nyúl a mándlijába,
Fogy abból olvasson.

Mind csupa fül... Uramfia!
Az ám csak az "istófia",
Mik ö szót olvasni!
Erd a samás is elhiszi,
Nem olyan, mint "Úrge Isti",
Vagy "Paprika Fausi".

Árva sáds a szomoruján...
Könyved morzsol a fű, lány,
De leginkább anyjok.
Ossz aronban mind földesül,
S hol ismét baxa kerül
Szegény fogoly bajnok...

Ugy megves a szivők, mikor
Szerelem dall deli Tibor
Tündérszép Elmának...
Pillantásuk egymásra tés -
Bix Istók! ha nem volna tés,
Még elolvadnának.

Betegségnek tot a vége,
Fláborának csendes béke,
Szerelemnek lagzi.
Árba utjok merő tövis,

Marxi végre ezekről is
 Memnyegzős olvas ki.

De már itt nem mosolyognak,
 Vége nincs a sóhajoknak,
 "Élő" bí mindkettő.

Azok kesken boldogok rég...
 Hanem nálok — oh nálok még
 Hol van a memnyegző?!'

Marxi keble mássá's gondtól
 Neheredik, ha rágondol
 A katonaságra.

Hátba — míg azk kitöltene' —
 Mással lépne oltár elé
 Szíve gyöngyvirága!?!...

Samily vigau jött az este,
 Távozni'k oly búvárk-esse, —
 Ha odakünn Tammi

Meg nem tudja szép szavával,
 Mirebe mássod ajakkával
 Szívet vigasztalni.

IV.

Olyan üres a fonóház,
 Mint újkoros Magyarország pénzháza.
 Benne csak a tücsök nőléz,
 Legény, leány nem megy annak sávjára.
 A legénység sorozaton —
 Olyhonná maradt egy skális a leányság;
 Az okát is megmondhatom:
 Hogy egymásnak kisérs skeméd ne lássák.

Sívalja van moss a könnyűell —
 Valamennyi szeretőjét sívalja.
 Flátha, mise harajönnek,
 Pántlikás lesz majd a pörge kalapja.
 És ha már ugy fél mindannyi,
 Hogy megfosztja galambjától a Rivály:
 Hogyne félne Gyucsi Panni, —
 Különb legény terem-e még Marckinál?

De mi zaj az, ami átszáll
 A határon? — Jönnek már a legények...
 Panni remeg, mint a nádskál,
 Szívó gyilok az a lánya skivénelt.
 Marcki hangja ki-kicsendül:
 „Az Isten is katonának tevénteld”...
 Katonának ittál skentül;
 Tücsü nőta semmi máss nem jelenthed!

Csengős szavok csilingelnek,
Még sem állnak a nagykorcsma-ajtóig.

Jár a pobár, nem piben meg,
A bibinát az ágy alá kotródít...

Nem osztolnak mindjárt haza,-
Fladd zokogják ki magukat az anyák.

Kedvök ugyis nagyon laza:
Hátha még a jajveszékést hallanák!

Majd itt előbb megfejelik
Toszladosó kedvöket a kancsóval.

Ugy jön a sor, még teggelig
Kidőlhet a jókedvtől az ivó-fal. -

All a falu becsületbe:
Nyolcra vannak, kik beváltak, mindössze!

Nagy is ám a bitó kedve -
Magsiratja még ma egy-két pengőse...

Senyő Mavcki fel van írva,
Pándlikája libeg-lobog utána.

Stkozódik Panni sírva:
"Flordana el az udakad a kánya!..."

Sívnak, mind a temetésen,
Nyolc legényest tizenhat szép szem árít...

Slig van az egyik kisten,
Kerdi újra az elején a másikt.

De ott terem kancsal kirogy,
A falusi ked csigánytall elseje.

I ha őt lésni, az anyji, hogy
 Anyjika, a cimbalmos is jön vele.
 Rázendítik a járából,
 A legénység dévaj-helytén párt keres...
 Rényes is lesz a szolgából -
 És gondolnád, hogy a pénze keres.

Senyő Marci átkarolja
 Gausi Panni datáros-karcsi desekát.
 S mintha könnyű pille volna,
 Is térszen vele csak egy libeg át.
 Egyszer-kétszer megfordítja,
 Mind mikor a boszorkányszel megesed;
 Eleveszi, meg elkapja,
 Mind a pajkos macskafi az egesed.

Vigasztalja - pedig bizony
 Magának is vigasztalás kellene: -
 "Patvar gondja! szélre bírom...
 Büsuljon a lö, elég nagy a feje!
 Ugyan te is mid eszednél?
 Ha már így van - Istén neki, fateresed!
 Félsz bí! te eltövedtél,
 Ezt a helyed nagy hívjál, hogy "Nekeresd"...

Csak nem esel kétségbe! hisz
 Szokás-mondás: oda is csak ember kell...
 I ha bakkancshoz esküdtem is,
 Tied vagyok azért szíved-lelekkel.

Szembe háts a sorssal bátran -
 Nem a világ az a három esztendő!
 I ha a Rivábyék Riszolgáltam:
 Fejköszö" lesz, ami mégcsak jegyzendő"...

... Fonyvadt ágról hull a levél,
 Délkeletre száll a fecské, a gölye.
 Gencsi Tammi remegve fél,
 Növeli a búját minden egy óra.
 Közelget a válás napja,
 Még is jött már Sanyó Marcsi levele.
 Ujjhegyein skámlálgatja:
 Hány a nap, mid együtt töltted még vele?

Mind a sajkát a füstös hab,
 Ugy repíti az órákat az idő.
 Beszörönd a búcsúzó-nap,
 A holnapra gondolni is reméző!
 Sanyó Marcsi sorra járja
 Faluhosszad a sok rokons, barátos.
 Gencsiékhez alkony-tájra
 Revül vissza... estelire várják ott.

Soha, soha ily Reserves,
 Eszágstalan, stomorú egy vacsora!
 Egyik sem nyúl az ételhez,
 Gyér a beszéd, csak a sóhaj szapora.

Harxi kedvös által vette
 Az a kedv szép könnyben úszó leány szem...
 Búsabb az már nem lehetne
 Édesanyja temetési földén sem.

Kémm aróban Misa baktér
 Zangos szóval a Kilenckes Kialtja.
 Ezében csak most viddad fel:
 Itt az idő, nincs tovább egy percz hátra.
 Pannikájás örki folyton,
 Csak hogy annál nehezebben távozzék;
 Ugy itt vagad... pedig ott honn
 A mondani valója oly káros még.

Fanyas Réppel hörsönti ki
 Udoljára a "szent fános poharad".
 Magát vältig keményíti,
 Noha lelken vad kín-csapad nyargalad.
 Adja is még a férfind,
 Ahogy rákerd Komolyan a búcsúra;
 De aminst az ajtón kijut,
 Arontul már önmagánál sem utad.

Zokog, mint a gyetmek, s mint a
 Beteg fudor Kincsis az eb neszére:
 Félve-vágyva ugy szótítja
 Szeretőjés zakatoló mellére.
 Majd levele lábairól
 A szivére nehezede" fájdalom.

Egy szavad sem érteni jöl,
Csak tördeli: "Is-ten ve-led an-gya-lom!"...

Szegény Panni! vele csupán
Szembösdí jásékos úr az éled.

Bekösi, majd egy percz után
Kinyitja a szemét s újra föléléd.

Föléléd, hogy tudja, lássa,
Hogy a valód szemvedte át s nem aludt...

Egekbe tör sikoltása;
Könnyei majd elborítják a falud...

Mind a vihar-ürte felhö,
Nem meg, hanem rohan Marci házáig.

Egy szó nem sok, annyi sem jó
Nyelvére... mind sóhajba fül ajkáig.

Szóslan bodul Komor apja,
Sivánkozó édesanyja nyakkába.

Szörkját-mörkját vällre Kapva,
Az udvarig földet sem ér a lába.

Nemán tadt az állomásnál,
Pajtásai Ruszongatnál mellette.

Ugy ivigyi fölök: bácsak
Maga is oly könnyű szíved mehetne!

Mozaj hallik messze, távol...
Jön a gözös, hangos füttytel befordul.

Elviszi őt bánatával
Dübörögve - hegyen-völgyön, síkon túl.

V.

Mikor Marcsi a „Kommandó”
 Magát jelentette, —
 Szolidgasták a fikturák,
 Vállát veregetve:

„Sz' áldóját! ha a síkra
 Mind így legény' állna;
 Nem így sütné akkor a nap
 A magyar hazára!”

Ember kend a maga talpán!
 Csak jól iparkodjék:
 Olyan silymes élete lesz
 Sz' egyedül, hogy még!

Kendbe még a „Kontessék” is
 Szerelembe esnek;
 Megirigyli majd a módját
 A Rásmilyen herceg”...

De Marcsinak e beszéden
 Nem derül föl képe,
 Sőt a széfa újabb réss' föl
 A bünök szivébe.

Mis vetki mód! mid a világ
 Minden szép leánya!

Flogya távol hervadozik
Szivének bálványa...

Azonban csak két-három nap,
Amennyid ott résik, -
Ujra felül a göröste
S nem is száll ki Pécsig. -

A többiek egész uton
Tréfálnak, kösödnek;
Kivált eggyel, ki csak annagy
Len módjára nőtt meg.

Dalolui kedv kettő-három,
Tüjják, szindagy karsog.
Tanczos rak a felpidyökös,
"Amolyan" is van sok.

Dévajkodnak egyre, mint ha
A kerekök állna:
Majd fölveti a vaggond a
Süketitő látma.

Senyő Marcsi nem tart velök,
Nincs ily magas kedve, -
Félvonnul nagy csendesén
Az egyik szegletbe.

Letkönyököl... zúgó fejét
 Tenyerébe hajtja...
 Még így is majd aláíruban,
 Oly nagy a gond rajta.

Egy nagyaverd, tömsi legény
 — Türelmi a hegy-lé —
 Ruszanszova odaboslik
 Sengő Mascri mellé.

Hogy meglátja, nem állhatja,
 Hogy bele ne kezdjen:
 „Hej pajtasok! Furcsa divad
 Kapold lábra Pesten.

Az asszonyok szoknyáikad
 Törjekre adják,
 Ha kimennek az utcára,
 Rajtuk van a nádcság.

Ez a hűgám követi már,
 Azért nincs szoknyája...
 Bizony pedig sokkal inkább
 Tlenék az vája!

Ez ám csak az igazáncdi
 Anyámasszony hóse!
 Ha nem gyáva a ma lett nyúl,
 Akkor nem az ő se.

Ahelyett, hogy csimborái
 Kövében mulassza,
 Itt kussol, mint egy vénasszony,
 Röföszámsza sohajtva.

Neki áll az egész ked.
 Hadni előte...
 Nem csodálnám, ha már vinnék
 A csata-mezőre! —

„Hátod ám mindjárt, aki...
 Azon imádkozással:
 Fogy repülni meg ne tanulj —
 Kedvem volna hozzá!”

Majd elvált, hoggha Kell, te
 Szédi-baba forma:
 Melyikünk volt már tovább, mind
 Szederkénytől Nyomja”...

Megszeppen a Kaucsó-vitéz,
 Nem kacrag a többi. —
 A héd lelkés! ezzel ugyan
 Jobb lesz ki nem költi...

Ettől fogva nem is messze
 Vele börténkedni, —
 Mind egy sisszet, becsületben
 Tartsolta mindenki. —

Kés steme még soha sem völd
 Olyan nagy hasznára,
 Mind mikor a görös megállt
 És abból kizállta.

Először jár nagy városban,
 Floxxá éppen Bécsben;
 Csoda-e, ha steme is fáj
 Már a nagy nézésben.

Kétfelől a Rivakasok
 Tündöklő sok Rincse....
 Szinte szédül... Kézelkedik:
 Ezen van-e, nincs-e?

"Oh! ha ez a sok szépséges
 Panni is láthatná"...
 Smajjt leviszi a kalapját,
 Sokkoraát sóhajd rá.

Ard sem tudja: messe nézzen,-
 Ha négy steme volna,
 Akadna most mind a négynek
 Utig-eleg dolga.

Nem unná meg ezt a "massz"
 Akár óvaskámba.
 De egyszer csak vége szakad -
 Ott áll a kaskátnya...

Beosztják őt „szögostul” egy
 Rengeteg szobába:
 Épen szélről az ablaknál
 Áll a polca, ágya.

Borjút, puskát vendre „faszol”
 „Mundérba” bujtatják, -
 Segy hétére már csikklandozza
 Tüleit a „hapták”...

Ugyan izzad, - bár a hideg
 Még nagy csikorogna, -
 Míg azt a sok lötäss-futást
 Lassankint megszokja.

Moss nagy állnak, mind a csövek,
 Hosszú vérszírova ...
 - Mi alatt a szél a havad
 Szemök köze szorja. -

Azután meg mind a dróton
 Rángatott fabábuk,
 Fordulódnak jobbra-balra,
 Majd elmarad lábuk.

Pereg a dob, indul a sor,
 „Ajncsvájor” a Ráplár:
 Még a föld is remeg, mikor
 Sanyji bakka-láb jár...

Häs a „silbak“? az ám csak az
 évek netovábbja!
 Visszafelé - hej beh sokszor
 Meg lett az már áldva!

Kiadja a szolgálatos
 „Örmester Garányi“:
 Kilenek legény a „stokháznál“
 „Posztos“ fog ma állni.

A Kilenekből Sanyó Marcsis
 Legelőbb skólitja ...
 Mintha csak egy dérsa vősz
 Nyakába zúditna.

Ezen most jön tá a sor, ily
 Regyeslen időben;
 Mintha több nap nem volna még
 Egész eskendőben!

De mit tehes az örmester
 Rendelése ellen?
 „Csakumpakba csapja magát
 Szapodán, hogy menjen.

Földre-Rikre fázott-desmedd
 Embereit fölvaltva, -

Jár-kel, mind a jötes-lélek,
 Fel s alá a „vártán”.

Vagy nem is jár... ugy táncrol a
 Hidegtől gyötörve...

— Menés-számba az a lépés
 Nagyon görbe-görbe. —

zene is van — ha tán annagy
 Nem örömetest járva: —
 A süvöltő szél szegődött
 Tánczához csigányruhá.

S hogy magát a mulatsághoz
 Kicsipje nyalkára:
 Kenőcsöt is fagyaszt a tél
 Pörge bajszára...

Ekkor nagyon nagy összeketart
 Mindenik szél köte:
 Szudony híján az a tűzbedné
 Fel a puska-csőre.

Odakünn már majt megveszi
 Az Isten hidegje...
 Jobbat gondol: behurádik
 A „fa-Röpönyegbe”.

De csak aként, hogy odabenn
 Összekuczogva,
 A dermesztő nagy hideg még
 Jobban előfogja.

Végre az ő Rakukja is
 Leesik a fától,
 Sálmadoxik benn a „pöcsösen”
 Kedves galambjától ...

De minden csak eleinte
 Tünet föl. nehéznek;
 Továbbra a „regulának”
 Már oda sem néznek.

Marcsi előtt egy a három:
 Némi - látni - tudni.
 Eleve sán el sem hiúri:
 Mily könnyen tanul ki.

Nála nincs en azda szűkség,
 Mli megcsik néha, -
 Hogy a lépésségy tanítják:
 „Sténa! - stálna! - sténa! -”

Mind afféle itástudó,
 Német-szód is érte
 Kés jobbkézü inges legény -
 Könnyedén beszélt ő!

Oximere a legénysegneth,
 Tiszteik szemefénye: -
 Följebb lépni bírva'st lehes
 Alapos reménye.

Töl derekát az aldiszdi.
 Iskolában tölti, -
 Louvan már csak mind "Káplát us",
 Csillagosan jön ki.

VI.

Ébredniél ül a legényiség,
 Versenyszörög a sok "csajka";
 Ugy nekik is valamennyi:
 Gondolnád: a török kajtja.

Íde jöjjen, kinek nem hoz
 Étvágyat sem este, sem dél, -
 És elvénni többet használ
 Egész liter "Hoffmann-cseppnél"...

Semjő Maszki ül csak oldan -
 "Menársiját" egyre fujja,
 - Félold az már fagyfakktá hűlt -
 Anélkül, hogy horra nyulna.

Old hagyná moss, ha elötte
 Pástétom, vagy mi is állna;
 Ugy elvesse az étvágyát
 S minden kedvet éji álma.

Pedig nem is sok álom völd
 Az, ami őt úgy levette, -
 És álmodta: Kendes-nyünni
 Völd Pannival a szigetre.

Csak hogy az „új álmokkönyvben”:
 „Vízis látni — nagy betegség”...
 Aztól remeg szive: hátha
 Fauninának baja esnék!....

Az elöls az ifjúságnak
 Elhívóid kikérte;,
 Amelyek sem évs az álmokkönyv
 Szemében, mind egy fa-balka.

S most egyetred hogy megdrágult:
 Ugy válsza be késpénz gyanúnd,
 Mid valami Raska-Rapa-
 Kevülő a papírra hányd.

Vagy nem is az álmokkönyvből
 Ered talán rettegése:
 Gonosz hitnek sejtelmé az,
 Mi jövedven vedős vése.

Leveles is hiába vár,
 Mi felelmed elosztatná...
 Kés bete, hogy Fauninát is,
 S feleleted mégsem Kap rá.

Bizonyosan, bizonyosan
 Nem jó idők jätnek oltkonu...

S aggodalma, - mind a postak
Lápot után, - dagad folyton.

Jön-megy, mind az elkarhoross,
Maradása sehol sincsen.

A "Kantsinba" Réskül épen,
Hogy Reservén ott emyhitessen.

Erkor horza a postáról
A "napos" a leveleket...
Szólni akar, de a Réskés,
Mind hegyes nyárs, forrón tereked.

Hogy soványog tudni: vajjon
Megjött-e az ő levele?
De ha "nemmel" fizetnek ki -
Brrr! lelke is járul bele...

Azonban a sors tiskára
Kihűz egyes a csomóból...
- Marcsi lelke az örömsől
Gyöngyözni kezd, mind a jó bot. -

Hogy még tovább megvárassa,
"Hapsákba" áll Marcsi előtt,
"Salutál" - s csak nagy mondja ki:
"Káplár utnakk levele jött".

Mind a tévedés vándor, aki
 Napok óta missem evett,
 A falatnak, mit az első
 Regyes anyó élébe ved:

Ugyesik, oly mohó vágygyal
 Esik Marcsi a levélnek:
 Eg a föld a talpa alatt,
 Hogy a sorok mit beszélnek?

Biz azok nem a legjobbal
 Tudják Marcsi vigasztalni!
 Mióta őt odabagytá,
 Kés beteg lett az a Panni...

Még ugyan nem ágyban-fekvő,
 De nem soká bírja talpon.
 Sehyemstálon az élete -
 Csak az is el ne szakadjon!

Háluját a lélek bele,
 Ohyan, mint a sárga viasz.
 Még a leánykajtása is
 Azt kéri, ha látja: Ki az?

Ex a levél sem a saját
 Kézirása... Ausi idta,
 Ugy, amint azt tolla alá
 Edesanyja mondta, sidda.

Nincsen, ami ötvendétes —
 Bujával meg nem ér messze;
 Legfeljebb, hogy annak felét
 Rátuhátka a Redvesre.

Iminek földön poharába
 Ő is csak föbb-föbb Reserüd;
 Mid kiáltssa vissza bujád,
 Mely már az ajtóban Resült!

Nincs ö neki akhoz szive,
 Hogy maga is szomotitsa:
 Töjanak ök, Antikával,
 Amit tudnak — rájok birsa.

"Édes fiam, vérem lelke!
 — Ezt írja a level végén —
 Szív hited el. ne hagyjon,
 Keresztedet hordozd béken.

Fő az Isten — ő tudja azt,
 Milyen tesszi, hogyha büntet; —
 Ötényeszi, ő is fogja
 Kiszomlálui ReserüinRed.

Ugy írj, ha isz, hogy leveled
 Gyöszelméve vigaszt hintsen;
 Tégy lakatos arra, mi faj...
 Áldjon meg a háton Isten!" —

Szegény Marcsi! szeme előtt
 Összefoly az ég a földdel...
 Szive olyan, mint a kajo,
 Melyet a sziv összesötredel.

Selke olyan, mint a zászló,
 Mid a kottács-darab szelkép...
 Hanem azért fájdalomának
 Nem adja meg magát végkép.

Másad írja a levélnek, -
 Azaz hogy csak írja szegény;
 De nincs annyi gondolata,
 Mint cifra-ság köpönyegén.

(Már pedig a baka-mendő
 Most is olyan, miyen rég volt,
 Mikor arról hasonlatos
 Vess az öski, borús égbolt.)

Mit is mondok: de hogy nincsen
 Gondolata... hanem éppen
 Az a tenger sok gondolat
 Bökkenő az ő fejében.

Vagy megrúg a feje, mintha
 Rajzó méhek kasa volna;
 Vagy mintha a füle mellett
 Zuhatagos, nagy víz folyna.

Moss érzi csak Résszeresen,
 Lélekben így ölelkezve:
 Milyen keskes ez az élet
 Magánosan, föle messze.

Ugy szeretni bús napjait
 Lefesteni szép pirossal;
 De ki is had ötömekezől,
 Míg a papírs könnye mossá?

Íha az ööm mostohája,
 Árvaságát mit sajnolja!
 Szegénykeinek szivét nygis
 Unos-untig elég nyomja.

Fár-Rel, mind az Orbán lelke,
 Föl szála az itás mellett,-
 Teje szédül, ság melleben
 Szélvészre nő a lehellet...

Csak sítovár, mint a vár, Kis
 Világtalan fű veses...
 Belekap - meg széjjel tépi
 Ujra, ha már itt Reveses.

Végre mégis eltalálja:
 ".... Ne esszél nagy neki szived!"
 Azt tudod, hogy az ég alatt
 Nincsen, aki hozzád hívebb.

Aini pedig sorsomba vág:
 Ne aggódjál, én kedvesem!
 Nem él nagy a hal a vízben,
 Hogy magamat én értem".

(Olyan jól, hogy alig bírja
 Befejezni a levelet...
 Tuldoklik a zokogástól
 A végsőnát: "Isten veled!")

S mi Rünm marad a levélből,
 Elmondja a piros pecsét...
 Magának is furcsa, hogy ő
 Vigasztalja his kedvesét.

Rohan, mint a lárabeteg, kid
 Gonosz fűndér szeme megvest...
 Sietsében lóra alá
 Szorítja az oldalfejjévet.

Már kivül az utcán mérti,
 S tán még ott sem látne iszve,
 Ha őt meg nem állítaná
 Jóbarátja: Ráplár Vercse.

Fölcsatolja sebtén... arsan
 Kód előtte, Kód utána...
 Szónak sem áll; tüskön-bokron
 Keserűtül fut a postára

"Kö esett le a skivéröl,
 Hogy levele el nem kisért...
 „Csak volna az varázs-vevő,
 S vágná kette' szenvedésed'!...

Neked mégis hagyjám! Olyan van
 Szerepjó' édesanyád;
 Ki elcsinál, még mielőtt
 Magadat kipanasztanád.

Oh de nekem!... Oh de engem
 Nincsen, aki vigasztalna;
 Olyan vagyok, mint az ágról
 Messzevontul ferdés alma"...

S ahogyan jött, akkorint törted
 Vissza is löhalálában. —
 Nincs nyugvása, mint Kainuak
 Brine után a pusztában.

Egykétre csak elötte áll
 Az ötnaggyel szakácsnéja...
 — Van egy nénye Batanyában,
 Ahhoz idas vele néha. —

Vagy tetmést ott, mint a gomba?
 Vagy az égből pollyant alá?
 Amugi áll, hogy épes-épen
 Most, e perczben gondola rá.

Jól esik a beteg szivnek,
 Ha magát kibeszélheti, -
 Se nőn kívül itt egyetlen
 Ismerőse sincsen.

Van ugyan a Ratonák közd
 Nem egy, sem két jóbarátja;
 Hanem azok nem sötödnek
 Szexal, mi a lelket bántja.

Ha férfinak panaszkodniél,
 Résköz helyett kinevetné.
 Bánatunkad megosztani
 Isten csak a nőd szeretné! -

Azonban, hogy mulasztással
 Ne vándoljon a Riváncsi,
 Van szerencsém bemutatni:
 Először is: neve Náncsi.

Eveinek skáma - vésztük:
 Fikéngyolcsnak vállalja magát, -
 Tehát annak lesz igaza,
 Akki ehhez még nyolcsat ad.

Még hajadon... ámbár az is
 Szívesgik a gonosz nyelvek;
 Hogy ha élne, őt nevezné
 Anyjának egy szöke gyermek.

Kissen férje most valahol
 Csehországban boldos-segéd...
 Hanem ez csak mende-monda...
 Esküd tesz rá, hogy nem egyéb!

Szép-e, rit-e? - Rit kívánok
 A "szudhánium" vágya kinox:
 Négyszem köztöl megszughatom,
 Hogy Náncsika elég csinos.

(De csak azon földtellel,
 Hogy a sző köztünk maradjon;
 Mert ha ez a földébe jut,
 Nem lesz miénk halál adnom!)

Borzadtok, ha elgondolom,
 Ami akkor veám várna:
 Vagy szememet kaptatná ki
 Vészkemérs, vagy lefottárna.

Nem is "szép", csak "elégcsinos"!
 Ős sirtéri emyide - őd!?
 Ki a világszépét szépe - -
 Saját drága énje előd.)

Azt nagyon nem állíthatom,
 Van-e tükrös belenéz-e?
 Csak gyaridom, hogy annak is
 Van ebben nem csekély része.

Nincsen az a fodsász-műhely,
 Melyben annyi mindenfajta
 Pérsma, hajpot, Szépség-fapasz
 Volna, - mind annnyi fajta.

Feje egész Babel-torony -
 S legyen fel van ezekomárva!
 Megtestesült egyszetűség
 Floxia Répess a him-páva.

Hogy elcsipi Marcsid, - vállán
 Táncrollatván Rextijűs Rextés, -
 Lobbos ved a mosoly arczán,
 S megered az özön beszéd:

"Szép jó estés, hert von Sanyó!"
 Ah! bek fátadt lelkelem - testem ...
 Mást sem tettem reggel óta,
 Szünetelen csak önd Reressem.

(Még ha feje-alja is egy
 Füllenséből volna vetve,
 Hogy ez egyszet valód mondod,
 Azt sagadni nem lehetne.

Kés Rextén nincs annyi ujja,
 Hányssor a nap folyamán át
 Nagy Racséval szembe alá
 Vesszi a Raskárnya táját.

Stava sincs tá: nekki az a
 Herzig finn hogyan tesszik ...
 Rajta jár az esse folyvást,
 Visszadattól Keső estig.

Miatta lesz nyomorékká
 Finsza, tányer' fuczal-számra,
 Imoudja fel a barátságos
 Az éjszaka csendes álma.

Toni? jól tud... hisz eddig sem
 Tordult ő más tollához még;
 Ez csak ürügy arra nézve,
 Hogy Marxival találkozzék.

Csak már egyszer az a libát
 Űshetné ki a nyeregéből! ...
 Hanem az a vad-szevelem
 Az idővel csak öregbül.)

Örvendek, oh! Rimondhatlan
 Örvendek a szerencsémek ...
 — Omleng tovább, Marxi képiét
 Rendőjével leggyintvén meg. —

Hanem nagyon rossz von Sanyó!
 Hogyan lehet így desperád?
 Egy... egy nem is tudom: miért?
 Maholnap már se hall, se lát.

Hogy nem bírt a téladai rajta,
Mint nyáron a téli bundán!
Nem lehet? hisz mi sem könnyebb -
Csak bizonyán van, majd én tudnám...

Más virágta száll a méh is,
Ha az első már nincsen már...
Nyílik ám még szebb virág is - -
De hogy lásson, aki nem néz!

(Szerecsénye Náncsikának,
Hogy ezt Márcsi nem érlette;
Ép az hányá-vele: mikor
Számithat a feleletre.

Különben a jó viszonyok
Végül vetné szép szerevel, -
Náncsika e nap emlékeit
Nem egyhamar feledné el...)

A propos! Ön foghómar marad:
Együtt fogunk vacsorálni;
Csak szeregyen... de így együtt
Kész lakoma - nemde? - bármí.

Márcsi bolint: ahogy tetézik...
Neki mindegy, akárhol van,
Csak az idő muljék rajta,
Mint fánón a puzka-ólbán.

Engedi, hogy karanfogra
 Behusxolják, leültessék;
 De az étel-vándorlásnál
 Meddő marad a sok "tessék".

Akármenyit usxolják is,
 Nem sok kávé tesz Marxi benne, -
 Sünnyikád sem, mint helyében
 Fláson éhes veséb benne.

Pedig egész halmos képez,
 Mid Náncsika délről elcsent:
 Gyümölcs, tészta s a libából
 Legalább is harmincz perczent...

(Megjegyzendő, hogy az ötnagy
 Tehetösebb magyar bárány:
 Szécs jót a "tartalékba"
 Ennyi minden asztaláról. -)

Hancu annak nem mond ellent
 Hogy a ruszsi borból földön ...
 Az sem kell, hogy káplás Csige
 Szomjuságát kérésze kölcsön.

Meg tud ő most magától is
 Felelvi négy-öt pohárnak:
 Gondjai a Rostyok körben,
 Mint a csórák, egyre szállnak...

Csak félkézzel ellenzi már
Az is, midőn elbúcsúzik,
Hogy bajnokád egyre-másra
Ruszálját a „cirkviki-puszik”.....

VII.

Tüves Kransznak az udjából félre!
 Nagy ut legyen kinek ő kisére.
 Nem is állna akárhivel szóba:
 Lsebében az ötvenes banknóta...
 Nyugta sincs, míg nyakára nem hágod;
 Ugyis viskán ét ily jó világot. —

Zsugoti egy ember az a sáti,
 Ötvenesét — fogád huzatná ki!
 Nem is kúporgatja össze,
 Hogy mihaszna fiának küldözze.
 Csupán egy van, a szemfödél áta,
 Mit ötmest költene fiata...

Soknak is sok — ah! Gott über die Welt...
 Amit már az a gézengúz mivelt.
 Legkivált ott a Katonaságnál — —
 Bár csak egyszer hold hírd hoznák már!
 De a máni lágyabb szivü, titkon
 Jutted neki, ha az utá nincs honu.

Náci Kranszál megfogau az ösled:
 Most az egyszer módjában áll, költked;
 Míg tadd benne, az ötnagy-karbeli
 Társaságod jól kivendégeli.

I nagysem volt a skinháiban már végen, —
Együtt mennek oda mind a négyen.

Mind a négyen, rajta kivül hátman:
— Fogj egyenkint mind előszámláljam —
A szobalány, Kivel vitsolysz Kóte,
Náncsi, Kinek szelmei négyökre,
Saldiszhássa, Selyő Marcsi, akik
Ügygyel-bajjal már-már átalakid...

Az ötnagyet szöke szobalánya —
Majd tjárta lábait udána.
Az volt ám csak a nehéz valami,
Mig el bírt a szívet kóditani.
Isidó voltát hitese tagadta,
Csak így hajlott végre a gyöngyadta.

Elhazudta, hogy az édesatyja
Ellenőt, de mindennap várhatja,
Hogy utra, az ifju gróf Szerecsy
Tiszttartónak fogja kinevezni.
Ha kiszolgál, mellette lesz ispán,
Fulcsa pedig ispánné Marisfán...

Marcsi levele, hogy Nácsi betoppán:
"Egyre pejtás! nagyán mi bajod van?
Talan megint osthonn jár az eszed,
Fogj olyan a képed, mint az ecet?
Ha olyan nagy a szereshetnéked,
Közelebb is szeretnek ám téged..."

Csitögatja, Szaklálát böckázza:

"Készkülj gyorsan, megjünk a stin házába". —

Nem nagy dolog Marcius erre venni,

Ugy sincs, ami hazakötne, semmi.

Különben is szokatosni vágyok, —

Unja már ezt az egyhangúságot...

Az ötnagyetk usba esnek éppen —

Náci Krausznak itt vidul az éden!

A Kis Gulcsa, szive Évikeje

Az ablakból intezet feleje.

Hívül adja, hogy szabad a vásár!

Sincs más itt honn, csak az öreg Lázár.

Az ötnagyetk vadászatta mentek,

Szoktól hár szabadon jöhetnek.

Magokénak tekintették a házat —

Három hétig eltart a vadászat!

Hozta Istent! az ajtó már nyitva,

Csak tessék! majd Náncsit is szokisja.

Nem szűkség ezt keresni, hogy hol van,

Old várja már őket a Szalouban.

Répmásában hosszan gyöngyöt Rödve,

Csaknem belebúvott a tűkhözbe.

Hogy belépnek, siboltva ellebben:

"A föld alá kell mindjárt sülyednem"...

Azonban — a fesséktől — pisulva,
 Az ajtóból visszatfordul újra.
 Rámosolyog Marciza és feddi:
 „Ah! Sanyó ut, így meg kellett lépni?
 Crispo nélkül ... egész pongyolában ...
 Csak el tudtam rejteni a lábam!”

(Bizony olyan pongyolán a hamis
 Elmebetű akár a bálba is.
 Papucsát is azért fesszengeti,
 Hogy lábait megmudassa neki.
 Olyan formás kis lábacska sork
 Hercegnőnek sincs talán, mint azok.)

„Kérem, kérem foglaljanak helyet!
 Ez kárpótol egy álló hét helyett ...
 Valóban, a kémenybe ishatuám —
 Sanyó ut nem sokkal gondolhat rám!
 Ha rám bíznák, önt tenném halálra,
 Megköszönök, Rik elni Rivánuak” ...

Vácsi Kórusz isd Rörbevág ... előáll
 A színházzal ... alig várja ő már,
 Hogy Redvess szem-elálva nézze:
 Mennyi neki a mulató-pénze.
 Darab óta ugjis ez a jámbor
 Sínyle meg, ha kidugott a hámból.

De Náncsi már kifőzte a tervet:
 Eh, a színház! ő ugysem figyelhet...
 Megvallja: ma olyan szótalkozott,
 Míg köztük is csak zavart okozott.
 S mikor lesz a toilette-jekész még!
 Jobb ha marad, már ugysis elkésznek.

"Önök ketten - nem bánjuk - mebednek,
 Ha mi tölünk nem feledkeznek meg.
 De ha színház után kimaradnak,
 Bocsanatta nem is számíthatnak.
 Mi majd addig vacsorához látunk...
 Tschü: Adieu! Gute Unterhaltung!"

Náncsi Krauszának egész a színházig
 Egyik szava csukor, míg a másik.
 Mijót, szépet szász böles összeírta,
 Mind rákeni arra a Náncsira.
 Micsi jó dolga, így nő mellett holmi
 Mexislabas Tamára gondolni!

Azután a lassúod tesszi látra,
 Mit Marcsi a viszonyból hűzhatna:
 "Nau-e marosi, Kinek ne kellene,
 Ha unszolják, a zsebpénz, peccenye?...
 Hisz a lényug ugysis szótneji vékony -
 Ragadd meg a szerencséd derékou!"

Nem is épen borsós hány a falta,
 Hogy Náncsis így éjig magaskalja.
 Marcsi Rexdi fontolóra venni:
 Beszédének van-e lángra s mennyei?
 S félig meg van már az a hal fogva,
 Mely ráveti szemét a hodogra.

A skinhárbau vigjátékok aduak, -
 Pompás tető ez a jó alapuak.
 Örül is ám Nácsi, mikor látja,
 Hogy megtapsol is Kackag barátja...
 Nem látta még ilyen kedvet - - no, ma
 Ut az óra Náncsinak, vagy soha! -

Nem szunnyaduak ezalatt a hölgyek,
 Munkájokban ujancaak süvögnék.
 Lárás bácsi pedig a pinchében
 Tekint Rörül, hozzáértőképen,
 Nagy impozitot az öreg, hol erzi
 Hasznát, - és tud ő a skitan vérsü.

Reudbe minden... terítve az asztal,
 Tarkátva sok gem-nyakú palackkal.
 Csak az utak késnek még... talán csak
 Vége lesz már az előadásnak!
 Elvannak, mind a Noé hollója, -
 Pedig mindjárt tizenegy az óra...

Ajtkorok hosszadalmas csend ül, —
 Végre kün a cseugetyü megcsendül...
 Mind a büvös tündészene, épen
 Olyan ez a ked leány füleben.
 Krausz az első: „Ich küsse die Hände!
 Megvárassuk nagysádotkat, nemde?“

Egy-ked bök és mindjárt szent a béké,
 Engedel a pitorogás vége.
 Hamarosan étkeréshez foguak,
 Vérés vessik a fels palackoknál.
 I mint a kedd a kikelet csökjára,
 Kivirágzik kedvök rorsafája.

Marszi, mintha kicserélték volna,
 Merő élez, a széfád csakugy szörja:
 „Náncsi nagysám! eszem a szép szájád,
 Kifirettem a búbanad árad.
 Mát ezután nincs rá semmi gondom, —
 Tízen leszek mindig, hogyha mondom“.

Bövellette Náncsi még az este,
 Bexseg skül most a ruhája teste.
 Összeszidta az is, ahi vassa,
 I mini! most máz fesleri kedd rajta...
 Váltakig ságul, nőtton-nő a melle,
 Szive mégis alig fét meg benne.

Arca kippul, mind a rózsás felhő,
 Mikor a nap háta mögött feljő.
 Nelli még a levegő is édes,
 Ötönében felelni sem képes.
 Marcsi Kaszát hevesen szótíva
 Mondja el, hogy síve netki nyitva ...

Azokban az övön strarupa laukad,
 Szóalanság fog el minden ajkad.
 Eltávozott a sréfa, nem tés meg, —
 Szó helyett a szempárok beszéltek.
 S mind annyábor a remegő nyúlfi,
 Ugy kezd Marcsi Náncsihoz simulni ...

Összenéz a másikkal kés szelmeis:
 A válság már aligba itt nem lesz.
 Ugy lásszik: már éressz gyümölcs Marcsi,
 Le lehet a kérésről olvasni,
 Hogy az ostrom nem esik hiába ...
 Ők átmennek a szomszéd szobába.

Mind az árvix, melynek gálja ölnyi,
 S nem bír rajta hetekig áttörni —
 Végre egy kis egérlyukra téved,
 Ressz szaktól selönti a vidéked:
 Elkép tőz ki Náncsi szenvedélye,
 Mely eddig csak úveg alatt éle.

Karjás Marcsi nyakba köté fona

Indulással remegve suttogja:

„Marcsi, mein Kind! oh felelj az égbe:

Magaménak tekinthetlek végre?

Csélzó szavad ugy-e azt jelenti,

Hogy bírok, akarsz, fogsz engem szeretni...

Én téged már oly régen szeretlek!

Büvös-bájos szemeid megráztak —

Megráztak az első pillanatban,

És azóta ésszed éltém-haldam...

Csakhozz egy szót szabad már ölelnem,

Boldogságom, aranyos szerelmem!”

Szólna Marcsi, de csökkbe fül nyelve,

Tartja Náncsis hosszán átölelve.

Tudja már ez, hogy előve csélja,

Ásikkolt a tű fókán a csérna...

Szenvedélynek mámorába szédül — — —

S Gyecsi Panni Rím van a szivéből. —

Balatonvix az a leány-féle:

Ha belépünk egyszer a szélere,

Szinte hirtre befelé az emberek...

S — ha a végzet csónakos nem rendelt

Mentésünkre — középig érve,

Tehetetlen süllyedünk a mélybe.

Marxival is így volt... eleinte
 Azt hívté, hogy Nancsiban öskinte
 Barátuöd lett, Kivel megfelelve
 Könnyebb lesz a távollét Reserve.
 S addig bizodt álnok részvétében:
 Glüblenne' lett hívéhez végképen. —

Kérdéss' intér másnap hozzá' Fulcsa:
 „Nekem ez a Nácki olyan furcsa!
 Azt állítja nagyon hogy Reserxtém, —
 — Hissz előbb még Közel sem eresztém! —
 El is hinném, ha a Zsidó' forma
 Képen olyan Rivivó nem volna.

Mondja, Résem: — ön tudja legjobban —
 Reserxtém-e, Zsidó'-e valóban?
 — Marx' Reblét a Lavag elfutja:
 „S Regjed ezt még manapig sem tudja?!
 Persze Zsidó'! aki szedte-vette...
 S még tagadni merne', ha lehetne!“

Nácki épen odaét Rapóra:
 Szikvárova áll Fulcsa az ajtóva.
 Vél szedelve elemjésit füstként,
 Beködi a Rosztovúját füstént.
 — „Küss" dich, söxsam!“ — — Nálunk nincs iljesmi;
 A Reserxtémel tessék ezt Reserxi“...

Krausz csak bámul... merő szemmé válván,
 Ugy áll ott, mint valami sóbálvány.
 Törkészi a tekintetét: hátha
 Vonásain ellenmondást látna?
 Soha sem volt ilyen ez a Fulcsa –
 Mi lehet e változásnak Kulcsa?...

De nem tart egy lázas évszázadig,
 Ameddig a magyarának késik.
 Fulcsa rákug, a seprőt felkapva:
 "Pusztul innen, amitő csécsapja!"
 Lehullott ám szememtől a hályog:
 Hátug szidó, kivel szemközé állott...

Tösi Nácki erősen a saplós,
 Mentseig után fűhöz-fához kapkod.
 Nem talál más módos, hogy cselel esjen;
 De nem tette lúddá – ugysegéljen!
 Kár is mindjárt ugy megnehezselni,
 Fová fogja ő a hibát tenni.

A Kaskárnya povás ha levárta,
 Tölveszi az ő hitét, meglássa.
 S akkor is csak egy a dolog vége:
 Fulcsa lesz a hités felesége.
 Vessen fátjolt arra, ami történt,
 Ne tartsou ily rettenetes sórvény!

De Gulcsát már elbárfárta sóle
 Szend Dávid... Csak egyszert volt így dőre,
 Többé - tudja - nem fogja őt holmi
 Csalsárd pótl így hálojába founi.
 Dehogya ő hitelt a sulajdon
 Ingénetk is, nemhogya másnak adjon!

Legyőzi az indulat: Kisösvények
 Szeméből a visszakajzolt könyvek...
 — „Tartsa meg a tréfáját, ne üzze;
 Elég sok fát rakott már a tűzre!
 Feledjek? ám jó: nem történt semmi —
 Nincs szeszencsem az utad ismerői!”

Torda előtt az ajtó becsapva,
 Lelkét hangos zokogásnak adja.
 Átszellinti helyzetét s elvetten:
 „Mivé lettem, Istenem! mit tettem?...
 Ő még nem oly könnyűvéru”, nála
 Fejkoró a szeszencnek ára.

Csak az imént jött fel a pusztáról,
 Nem tudott a Krauszok fosélyáról.
 Azon is, hogy végre elfogadta,
 A szakkácsnö volt leginkább rajta.
 Nem gondolt ő semmi aljasságra;
 Azt hitte, hogy mind atany, mi sárgra.

Náci, hogy Rixársák az édenből,
 Fájdalmában mégcsak hanyatt sem dől.
 "Könnyű" szíved, mint az üres polypa,
 Tovább billeg, magában dudolva.
 A rózsáinak tövisét nem érzi...
 Ez elröppent, más után kell nézni!

Náncsi még a keresztet is mosta:
 Hátba mindent szépen rendbe hozna?
 Belátott ő Krauszának a szívébe:
 Előkeléssel szándékt a beszéde. —
 Szépitgeti vástig, de hiába;
 Nem megy fulcsa megint a csapdába.

(Egyik Rix a másikat tisztázza,
 A holló sem kaparja ki tarsa
 Szemeid... Ő Krausz mellett hűz kardod,
 Mivel az is mindig hozzá tartott.
 Eleg vizes hajtott Kerekére,
 Míg arral a Marsival csélt ére.)

Náci ott benn levél megnyitgözte,
 S nem tűzöld a gyim-gyom Krauszsal össze.
 Id nem ártá magát a dologba,
 Hancem ottthon Rötöm Rözé fogja.
 S a barátság Rötélés elmesszven,
 Megirrasztja a becsület-leckén...

Hogy júlcsa a Krausz uszjás Riadda,
 Mindkét nőnek Marcki lön lovagja. —
 A „Praterben” most is együld vannak,
 Székültek egy sarok-asztalnak.
 Marckinak — a régi bűd feledve —
 Szípotkád hány a tüzes jókedve ...

Náncsinak nagy hozta a szeszébe:
 Civil-tuhát vett Marcki sészere.
 Kimenőben ezt ölti fel nála,
 Szive hölgyét nagy fűzi karjára.
 Elvitt bele, hogy Marcki nejeinek
 Farszját őt a Rávésok, pinckérek.

Crimexgetik nagyságos asszonyok,
 Csak hogy épen kerek nem csókolnak.
 Bátorok is nézhetné alkárki
 Marckit, ha e ruhában sétál ki!
 Nagy fessit, a levegőt nagy tolja,
 Mintha Bécsben palotája volna.

Náncsi titkon kerekébe csuszdatja
 Tücszóját, hogy parancsoljon rajta.
 Nagy illik, hogy a férfi fixessen,
 Sex nem uva egy fél fityingnek sem.
 De mindegy: ha másé is a Kassa,
 Csak hogy ő a gavallérs adhassa

Be is ad a pinxer sopánjának,
 Az egerék ki-bebihatvának
 Összevissza lyukadosott talpán:
 Míg magát hold-faradtva szaladván,
 Eleges tesz a tenger parancsnak,
 Mit Marszick inára olvasnak.

Hanem végre csődöt mond a társka,
 Ráhagyják az asztalukkal mástra.
 Rövid sétát tesznek a fasorban, —
 A hét óra még vagyis távol van...
 Lépegetnek vidáman csevegve;
 Egyszer csak egy ut jön velők szembe...

Nézi-nézi Marszick az ut hosszan —
 Megszólítja: „Mégsem csaláskorsam...
 Bár szemed szűz uvas öldözéked —
 Adta ficsót Marszija! hát téged
 Mi hordoz itt Pécsnek városában?”
 — „Mi hordozna más, mind a két lábam!”

A szülő a földesúr... Kitádon
 Nem állt hirt valami jó lábom.
 Elvadász völd... ölyű. Ki a szűzi
 Adatlanság hógalambját úti...
 S kit megejtett, ott hagyja aronnal,
 Ugy bánst, mint a kifacsart citrommal...

Panniét is nem egy-keddös lépe -
Csak ennek a szemét köthetné be!
Hárut körül tettebedest folyton,
Killette, ha magánosan völd honu.
Schjembendös igét a nyakára,
Csábitotta egyre, de hiába.

Kivált mitot Marsival már szöla,
Véglegesem lemondhatott róla.
Megjente Marsxi a lovastól:
Arulgassa Reszkenőis máshol.
Megjárná, ha vele újat hirtua,
Szem, minthogy él, poridorjává kirtua!

Le is tett a Ketisö-szándékot, -
Már hinarból sem járolt ki még jól.
Nyugodtan már ugysem ülhet itt le:
Bado Exsi megint horra vitte
Csecsemőjét: nevelje, ha apja,
Vagy a hősenre illendőbbre szabja.

Rendelelet ad ki az inasnak:
Készüljön, messz külföldre utasnak.
Az nem aggság, ha nincs uti-költés:
A válsó már várja, hogy kiszölessék.
Aláírja: adós húsx exressel,
Pedig Goldtól tizenötöt vess fel...

Azóta sok esősepp lehulla,
 Marokit is csak Bécsben látja újra.
 Itán ha fogynán nem volna a pénzke,
 Kritádnak még sajára sem nézne.
 Hanem skörnyü véstkegény a társka,
 Piheketni kell az érvágásra.

Meglátván a Rét nős Marok mellett,
 Reményével szikrája følgerjed.
 Hátha, - ezt a Balandot megtudván, -
 Gyenci Panni fordít egyes dudján?
 - Talán már az utjára is tere? -
 S fölveszi majd őt a szekerére...

Félstennel a nők felé pillantván,
 Tudakozza a tolvajok hangján:
 "Hát a mátkád, Gyenci Panni hogy van?
 Vigyázz, hogy ezt neki el ne mondjam!
 Rákapott ám a cikra a fejre:
 Teringessél! Kettő is egyserre"...

De Marok nem titkolja a "vold"-at,
 Ő nem olyan mesterséges folytat,
 Mind élelmes társai, Rikl szemben
 Olvadornak a nagy serelemben;
 Mely első és egyseremint utolsó,
 Melynek határvéve a koporsó.

Élvelek, mind az agg-szükből a mopszlik,
 S oly boldogok — — ha a hárs jól foszlik!
 Eges-földes igéruék — s sisokban
 MASON csüng a lelkök, ki távol van;
 — Mind a róza szidmán a gyöngyhatmad —
 Mással tartják meg a lakodalmat...

Ringitott kömp Marckinak a mulja,
 Nincs benne, mid Nanci még ne tudna.
 Nem kell, hogy nagy gyönjék a kerdésre, —
 Fönnhangon szól, hogy mindenki érte:
 „Mit tudom én: — hogy van? — ilyen távol;
 Legjobb lesz, ha megkérdi magától...

A földesur, hogy így aprópenéssel
 Fizesse ki, fölhang a kerdéssel.
 Elsomfordál, fejével bólintva...
 — „Mosditi-e a csiczások, szép nyoma?
 En leszek a látogató vendég — — —
 Bár csak „Redves vendég” is lehetnék!

VIII.

Tiszta az egész ház, fehér kívül - belül,
 Mind a lesett hó, mincse rajta sármányfolt.
 El is járadt Panni, nem csoda, ha leül,
 Anyja sok munkában segítségé sem volt.
 Előbb a házi vend Kettejökön forgold;
 De édesanyja már nem bírja a dolgot.

Szegényre már csak az imádságos böcske...
 - Maga is csak ugy van lábadozó - félben,
 Régi egészsege nehezen tér vissza:
 Inog - binog, mind a lilium a szélben.
 Mióta búcsúd vett az a Marcsi tőle,
 Folyvást így sínlődik, nem Kaphas erőve.

Főkép azóta, hogy annak híve futott,
 Hogy Marcsi Kalapos bécsi dámad szeret.
 Sínquak - búquak neki az anyóknak: „Tudod,
 Zliába is várak már attól több levelet”...
 Anyja bátorítja a csüggedős: „Ne félj!”...
 De mikor csakugyan elmarad a levél...

Beköszönd a másnap, husvét napos-napja,
 Antikának nagy a szivbeli öröme. -
 Estelő-estelig várta kiinn a pajta
 Szegletében: vajjon a nyusztka eljön-e?

S hogy jönni nem láta, nagy elkeseredett,
 Szébbá venni is csak bajosan lehetett.

De bezzeg reggelre van ott, amid nézhet, —
 Ime, a nyulacska mégis csak szeret: —
 Telepakta pidos tojással a fészket;
 Talán egy fiúnak sincs anyja, mint neki...
 Nem tudja bevátni ma még az ételt sem,
 Csak hogy minél előbb "Kockakázi" mehesse.

Megjön a délután, — szépen neki detül, —
 Pannihoz mennek a lányok csapatostul.
 Hívják ki a rétre... nagyis belekerül
 Három hét is, míg a RisKapun kimozdul.
 Anyja is bírhatja: "Ugy-ugy, lelkem, már csak
 Ne mondj ellend anyja szép szónak, hívásnak."

Tanakszik magával: nagyán elmenjen-e?
 Mégis csak velők tart... is rád megéltékül...
 Messzire cseng daluk: "... Kálordiné menyé
 Ki sem lép az ajtón, bársom papucs nélkül"...
 Túl az átkon pedig, a csigányok gyepén,
 Lapdát hajszol a sok könnyű lábú legény. —

Panni a jáseikban részt vesz egész estig;
 Édesanyja már a kessék alatt vár rá.
 Összemend alakja szinte megnövekszik,
 Adxa átszellemül egy örömsugárrá.
 Levél van kezében... csak éppen most hozta
 Misa bakker, aki nappal gyalog-posta.

Alig bír magával a jó. Geucsi néne ;
Csak hogy itt a levél végre- valahára !

— " Mondtam én, mondtam én, kedves szemem fénye :
Ne hajts a régalom fulánkös szavára !
Hogy kétségbe ejtsed a sok Konkolg-hintő, —
Pedig a lelked sem hidebb horkád, mind ő."

Megjött a levél, de nincs benne közköved,
Szivőkner-lelkőkner késk lélekharang az ...
Széltépi mindjárt a Kovai övömed
A fájdalom, mint a báránykád a farkas.
Mik is és hogyan is nekil az a Marci !
Pobol elötte az végig olvasni ...

Mindjárt azon keddi ön-szépítés helyett:
Egy csillaggal megind feljebb ment a dolga ...
Nem evett sox gombád, — mikor ut is lehed, —
Hogy az eke szavád, kaska nyelés fogja.
Össz elején nagyon haza szabaddulna,
De már elvégerte: csak ott marad újra ...

Azért ne is várja Panni őt hiába,
— Ne foghassák rá, hogy Zsárban macskád árul: —
Kimondja magyarád: nem áll az uszába,
Akárkit választ is élete párjánul ...
Reményli: a csete kedve szedint sül el — —
Alakanyarítva: Marsin Lemjő, füvet.

Tammi összeroskad... szíve Kirgjo'-sanya,
 Sziszege' fulánkbal szax Kirgjo' rohan tá...
 Asjárja véred a méreg süxfoljama...
 A halál Képeben bérésjád fogadná!
 Hancem a halálnak nincs szíve Kirjához -
 Fájdalma iszonyú, de mégsem halálos.

Szegény édesanyja Kereid tördeli:
 "Kereselés nélkül ez anyji, hogy nem kellessz!
 Ugy fizessen nekki a magasságbeli,
 Amilyen elfajult, amilyen förtelmes...
 Tűzbe tettem volna ebbe a Kereket -
 Oh Marcsi! oh Marcsi! nincs nekked Tűzved!"

Azokban a napok hetekké' venniülnek,
 Az idő nem áll meg senki fájdalmáért.
 Keblében a részvétel hívja nem vedül meg,
 Viselje mindenkki, amit a sors támaszt.
 Résségbeesésé Tammi hónapokig;
 De szíve lassankint csendes búra szokik.

*

*

*

Marcsatérde Kűlföldtől a ledés földesur,
 Tammit fölkeresni a legelső dolga.
 Szavai tövével mindjárt szívébe szúr:
 Hogyan láttá Marcsid vele Karanfogva...
 Lefesti: milyen és hogyan völd öltözve;
 Meg-megáll a hatáson vátui Rörbe-Rörbe.

Szeretne' a boszú magvát kibeltetni,
 Hogy az felüőve majd neki gyümölcsözzék:
 Együtt sem lehetne öket említeni, —
 Ha ő is hasonló ruhába öltöznék.
 Azon csak a ruha, ami szemrevaló,
 Akár egy pipessé csikromázott Ravi.

Hol is völd a szemé, mikor belebocsott?
 Nyilván a zsebében, annak is fenekén...
 Azt a csodálatos mozgó ruha-boltod
 Hogy is szeresheti olyan dőlckig legény!
 De ha neki volna, majd ő megmutatná,
 Hogy előbb, vagy utóbb még visszasohajt rá.

Tudná ő a módját: ő még szebben játna,
 Drágább és finomabb ruhákat vitelne;
 Hogy csak melles véve, tessék stánva-bánva
 Föhetne majd vele a csapodár szemre.
 Szeme bogarad is old felednie rajta:
 Nyomába se léphet, akie's elhagyta!...

Hozad ő szép ruhád... Panni csak egyszer ind,
 S meglesz, amid szemé-szája Riván, minden.
 Kisasszony lesz... hanem — a közmondás szerint —
 Kéviszusz Kóporsójád sem övitzék ingyen.
 Szeged-szeggel: Marcsi más vitágra szálla,
 Panni tehad legyen az ő vitágszála....

Stemise lobbantja Marcsi négysem-közöld,
 Hogy szíved sem adott leendő menyének...
 Hideg bánásmódján mindjárt megütközöld —
 Erre nem számított az a művelő lélek.
 Nem hogy hosszú-ruhás menyének örülne!...
 Elvárja tőle, hogy jobban megbecsülje. —

Nem is ad ezután okot a panasznak,
 Az a szend előtt mindenben, mid az mond.
 Cséledje lesz, hogy a kisasszony játszassa —
 Egész falu népe stánja szegény asszonyt.
 Ki-kisírja magát, ha nem látja senki;
 De más előtt nem ejt egy zokszavad sem ki.

Menye — vagy miye is? — csipőre tess kézzel
 Old áll, mind a hajdu, nézi: hogyan járad.
 Minden dolgod az ő Kés Kere intés el,
 De hogy emelne az föl egy szalmaskálát!
 Csupán az egy főzés, ami még kell neki;
 Petőre, mivel az ő földét nem ebeti.

Marximán sincs haszna, az is csak nővér,
 Egyik szivastád a másikk után gúnyja.
 Ha más a ház falad nyaldosná a vitéz,
 A szobából talán alkot sem mozdulna.
 Old benn sülnék-főnők, hívatalnak mindig,
 Az Isten szép napját mise sem félhinnék.

Ha nagy-néha elvén egy-egy atyafihoz,
 Kertjüstenen kézzel az uszára se lép.
 Kesztyűje képe a zavarból piros,
 Nem is meri "te"-nek mondani, mint előbb.
 Maga tudálékos bátyja is futcsálja,
 Mikor nagy Rózkön be, hogy: "Aláskolgája!" —

— Visszajött a Révén, meghátiradozva,
 Alkalmazást kapott Marcsi a vasutnál.
 Munkavetéseket neverték ki Nördra, —
 Ettől a lépcsőtől Rönnyen feljebb jut már...
 Nem szereti ugyan, hogy így közel tessék
 Falujához, — no de messzebb is mehet még!

Nyomban elköltözték ... ideje is volt már,
 Vagy élni oldt együdd, falu botványára,
 — Mikor szinöket sem látta még az oldat —
 Esküvel egyesült házaspár módjára.
 Nemcsak a szemérmes asszonyok, leányok,
 Ujjal mutatott a férfi is utánaok.

Izét is akarta már öket a plébános
 Parancsoltatni a skolgabiro' által.
 Maggat ember s olyan Kolompár cigányos,
 Balkezes életet folytatni nem ádall!
 Vagy esküdjenek meg, — mind Isten sendelé, —
 Vagy pedig menjenek azonnal kétfelé.

Mikor Marcsi szelés éverte, hogy mi van
 Kúsköbön, jelenté, hogy majd összekelnek...
 Szeliden fedde' őt a pap: "Fiam! fiam!"
 Azért a Panniusz számolt meg Istennel...
 Tüzzel játszó, vigyázz! hogy meg ne égessen;
 Minek kezdete volt, nem jó a vége sem.

De megegette már vele az a személy
 A váll csibe fejét... elkéselt a sanács...
 Nem látja be, hogy egy hajítófa's sem ér
 Az a süket-lesi — hasztalan mondja más.
 Hátom ünneprapon hátomkor lejárt a
 Hirdető, még csak az esküvő volt hátra. —

Azonban Náncsi is változik, nincs a hold,
 Elő sem hozza már, nem hogy sieltetné
 A menyegzős... pedig menyjire rajta volt,
 Mikor az akadály nem szakadt meg kette'.
 Most ha rágondol a "holdomiglan" szöve,
 Riváma: bácsak még ne üdne az óva...

Különös egy szó is lehet az olyanok,
 Ki előbb csak másol-holnapig szeretett.
 Hogy viszonya mögött már esztendőlt vannak,
 Múltjában nem talál arra több esetet.
 De hisz Marcsi nem is közhüségűs fia,
 Nem bostlik mindennap párjába a hia! —

Meghűlt kiem a pályán... alig tér az ágyba,
 Diadald ül szegény Marcin a forró láz.
 Uelejét a kinok éhes hada fagyja,
 Csak az önkívület, ahi vele órák.
 Nincs, ahi neki egy pohár vizes adna,
 Mikor a szomjuság őt sorokon ragadja.

Náncsi megszökött az esteli vonaton,
 Old hagyta a házat üresen, az álnok.
 Új állomására - arra a Balaton
 Kövül - szabácsnőnek vitte a pénztárnok.
 Persze - tudja az a való-örvé - hagy old
 Nemcsak a Rouphában nyert majd polgárjogod...

Hajnal hasadtával vixés meud a Ritva,
 Kihallott Marcinak szabgatott bekkéde.
 Oldalát gyani és Riváncsiság firta,
 Remiső gondolat nyilallott eszébe.
 Hátha megmérgezte? ... hisz attól kiselik...
 Hogy meghörög! salán nem is él reggelig...

Stalad az ajtóra, benyit a Kilincsen:
 - Nem itt van Marcin az este becsukódni.
 - "Teremtő" szend atyám !!!... Hol a gyilkos? nincsen...
 Segítség! segítség!... Pandurokért, Poldi!
 Nincs messze még az a Belzebub mátkája -
 Törve a gyilkossal! ... Utána! utána! ...

Berobog a vonat ... a Kalauz mindjárt
 Kivallja a titkos, hogy Náncsi hova tünt. —
 — De hát akkor seregény Marcsi hogy is mind járt?
 Ha nem követte el az a Rigó a bünt...
 A válsó-ötne csak nem akarja hinni,
 Hogy a megfázás az ember így megsínyli.

Oroszok küld egyben ... majd az Indui fogja:
 Miből származhatott baja így hittelen?
 Köthárba ne vigyél ... neki lesz rá gondja;
 Édesanyjánál sem lehetne jobb helyen.
 Majd megápolja ő nagy, ahogy csak Indja —
 Temetőbe visz a Köthárnak az utja!

Sürgönyös visz a szolga Skitádra a paphoz,
 Elmondja Paminak, hogy Marcsi nagy beteg.
 Felsikold seregény lány, szive után Kapdos:
 „Beteg!... s én amattól hozzá sem mehetek!...
 De közli a szolga, hogy az már nincs nála,
 Utilaput kötött tegnap a talpára ...

Paminak nincs tovább maradása — mindegy:
 Ha ajtóba mutat is, ő meglátogatja.
 Imádkozik este magában, aminél megy,
 Hogy az egész uva Könyöviljőn rajta.
 Engyhíse fájdalomát, mely életét dúlja,
 Adja vissza régi egészségét újra.

Marcsi nem ismer rá... Könyveke lép mellé,
Hídeq borogatású sak halántékára.

Beh elvittasszadná! beh gondját viselné!
De esteül tovább nem maradhat nála.
Az orvos jelenti: nem komoly a veszébe,
Csak hogy a forróság miatt félrebeszél...

Nejednapra már az ágyból is fölkelhet...

Tamitól beszél a váló-ötne folyást.

Elmondja tízszet is: mind üld ágya mellett,
Hogy síratta - érte ő" már a szépmondást.
A kárigazdaja nincs-e ott honn, vagy mi?
Szépe a sátnévet ez anyjald elhagyni!...

Elhallgatja Marcsi, Könyve csillog bele,
Nem szól, de lelkeben nagy dolgos határoz.
Salighogy visszatér jástámpí ereje,
Kisádra botorkál gencsiék házához.
De előbb anyjánál - ötki még a láda -
Felöltözik régi parassz-suhájába.

Tammi Rium eteti a baromfiakat...

Nem meti állépmi Marcsi a Kúszöböd.
Szeme harmadoszik, szive csakugy dagad,
Reszkeve áll meg a Kapufélfa mögött.
Beszél neki halban, hogy az ocsub szörja:
"Tammi, édes lelhem! Kijösz-e egy szóra?" -

Megvexen a lény, lángra borul Répe,
 Repül a Kapukhoz, mind a szatnyas angyal.
 Kere oda téved a legény Kerebe,
 Kiben a Zokogás birkózik a hanggal:
 „Megbocsáthat-e még szived ilyen semmi-
 Emberek? Akarok-e feleségem lenni?...”

Szótalan válaszul Reblére hull Panni,
 Lázos ötmében elis old egy versed.
 Elfelelte ő már, hogy lelkenek anyja
 Nehéz bűd okozott, földi poklod szerezett...
 Mintha csak a régi játékos folytatnák,
 Azd hiszi: tegnap volt, mikor felbehagyták.

Ritékint a nekte a jó Geucsi néne,
 Örmötöl megkapva hangosan fessokog.
 Feltámad sírjából elhantold reménye,
 Hogy ők meg lehetnek valaha boldogok.
 Azda már gondolni sem mert szegény asszony,
 Hogy a bű Keresében rózsád szakítottad...

Volt és nincs a muld - ő szivesen megbocsád,
 Befogadja Marcsid anyai szivébe.
 Ujja letűri a szeseted árbocsád,
 Amelyet vedkenek orkáná Ritépe...
 Könnyen járható az ő lelkenek utja,
 Méhenek szülötted ha boldognak tudja.

Násznapj után vértnek s szombaton este már
 Elgyűrűztek egymás, Részfogót tartanak. —
 — Rajtos Peli, Rinek "nőszafa" híve jár,
 Fő is már magában, mikor fűt és farag.
 Rigmusokou söri a fejét előre, —
 Merső hivatalos minden mennyegzőre.

Ri is tesz magáért Marxi lakodalman,
 Nem hiába hívják "szószólo"-vőfénynek!
 A házasságversékbe foglaltván,
 Szavai a szívek gyökeréig érnek.
 Mikor csengő hangján elmondja azokat,
 Örege-aprja mind Rönnyes hullogat.

Az esküvőn jelen van az egész helység,
 Fars is épületes leckéd a pap nekik:
 "Mondja még az őnhitt világi-bölcsesség,
 Hogy a házasság nem az égben Röttetik!
 Ez új páros a muldnak átmánya után csak
 Tensőbb gondviselés adhatta egymásnak." —

Mind két nagy ut végén egyesülő" folyam,
 Melyek egymás vizeit keresik már régen:
 Egybefoly életök... Nem ismerek még olyan
 Boldog páros a mindent látó nap an égen...

... I most nincs más hátra, mint letennem a tollad,
 Tlyen boldogságod az újsem rajzolhad! —